

1

‘Ja, hallo, hallo, hoort u mij?!’ schreeuwde Zaki Abdoel in zijn mobiele telefoon.

‘Ja, zeker wel! Hallo, hallo!’ riep Fred Bolderkar in zijn eigen mobiele telefoon.

‘Waar belt u over?’

‘Ik bel in verband met de dierentuin,’ antwoordde meneer Abdoel.

‘Dan bent u verkeerd verbonden,’ zei meneer Bolderkar. ‘U bent nu verbonden met De Graaf Bouwbedrijf. Kunt u nog eens terugbellen? Het is hetzelfde nummer, maar dan met een 3 op het einde.’

‘Ja hoor, dat doe ik!’ gilte meneer Abdoel.

Meneer Abdoel en meneer Bolderkar hingen allebei op. Meneer Abdoel belde een ander nummer.

Meneer Bolderkar hoorde een telefoon rinkelen, haalde een andere telefoon uit zijn broekzak, en nam op.

‘Hallo? Wie is daar?’ vroeg hij.

‘Ja, hallo, hoort u mij?’ vroeg meneer Abdoel.

‘Ja, zeker wel,’ antwoordde meneer Bolderkar. ‘Met wie wilt u spreken?’

‘Het gaat over de dierentuin,’ antwoordde meneer Abdoel.

‘Dan zit u goed,’ zei meneer Bolderkar.

‘Mooi,’ zei meneer Abdoel tevreden. ‘Ik heb een aanvraag voor een kinderfeestje in de dierentuin op zaterdag de 29e. Zou dat kunnen? En wat kost het?’

Meneer Bolderkar reikte naar een tafel achter zich en pakte een grote agenda.

Hij sloeg hem open, zuchtte, deed ’m weer dicht en legde ’m weer weg.

Toen pakte hij een andere agenda die ernaast lag.

‘Hallo? Hallo? Waarom duurt het zo lang?’ vroeg meneer Abdoel.

‘Ik zat per ongeluk in de agenda van Natuurclub Bos & Buiten.’

Maar nu zit ik goed.

Eh... zaterdag de 29e? Hoe laat?’

‘Ongeveer elf uur,’ antwoordde meneer Abdoel.

‘En hoeveel kinderen?’ vroeg meneer Bolderkar.

‘Twintig kinderen en twee volwassen begeleiders,’ zei meneer Abdoel.

‘Ja hoor, dat kan nog,’ besloot meneer Bolderkar.

‘Ik zet het meteen in de agenda.

Zeg maar dat we hun een leuke korting kunnen bieden.’

‘Nee,’ zei meneer Abdoel heel beslist. ‘Dat zeg ik niet.

Het gaat eindelijk weer goed met de dierentuin.

We gaan geen korting geven, want dan verdienen we te weinig.’

‘O ja,’ antwoordde meneer Bolderkar. ‘Dat is waar.’

‘Ik heb ook nog een vraag voor Natuurclub Bos & Buiten,’ zei meneer Abdoel.

‘We moeten de beuken in het bos laten controleren op de beukenziekte.

Weet u wanneer dat kan?’

‘Dan moet u even het andere nummer bellen,’ antwoordde meneer Bolderkar.

‘Hetzelfde nummer, maar dan eindigt het op een 9. Nou, dag, hoor.’

Ze hingen allebei op.

Meneer Abdoel pakte een ander toestel uit zijn zak en belde opnieuw.

Meneer Bolderkar pakte ook weer een andere telefoon uit een andere zak en nam op.

‘Ja, hallo, hallo, met wie spreek ik?’

‘Is dit Natuurclub Bos & Buiten?’ vroeg meneer Abdoel.

‘Zeker wel,’ antwoordde meneer Bolderkar.

‘U hebt het goede nummer gebeld, hoor.’

‘Mooi,’ antwoordde meneer Abdoel. ‘We hebben namelijk een brief van de gemeente ontvangen.

We moeten de beuken in het bos laten controleren op de beukenziekte.

Weet u wanneer dat kan?’

Meneer Bolderkar greep naar de agenda die hij eerder al in zijn handen had gehad.

Daarna pakte hij de andere agenda’s en sloeg ze allemaal open.

‘Dat zou aanstaande donderdagochtend kunnen,’ antwoordde hij.

‘Dan kan ik even meelopen met de controleur, want ik heb ’s middags pas een overlegje met de dierenarts in verband met die ingegroeide teennagel van de leeuw.’

‘Prima! Hartelijk dank!’ riep meneer Abdoel.

Ze hingen allebei op.

Meneer Bolderkar stond op en schonk twee kopjes koffie in uit een thermoskan.

Eén kopje gaf hij aan meneer Abdoel.

‘Hè, hè, even een bakkie,’ zei hij.

‘Lekker,’ verzuchtte meneer Abdoel. ‘Het is een drukke ochtend.’

‘Zeg dat wel,’ antwoordde meneer Bolderkar terwijl hij een suikerklontje pakte.

‘Veel telefoontjes vandaag. En jij?’

‘Ik ook,’ zei meneer Abdoel. ‘Het houdt maar niet op.’
Aan de andere kant van de eetzaal zaten mevrouw Mosterd en oma Wisse een kopje koffie te drinken.

Vol verbijstering hadden ze de telefoongesprekjes tussen meneer Bolderkar en meneer Abdoel gevolgd.

‘Heb jij ook de indruk dat ze met elkaar belden?’ vroeg mevrouw Mosterd.

‘Jazeker,’ antwoordde oma Wisse.

‘En heb jij ook de indruk dat ze naast elkaar aan dezelfde tafel zitten?’ vroeg mevrouw Mosterd.

‘Jazeker,’ antwoordde oma Wisse.

‘En heb jij ook de indruk dat ze allebei verschillende mobiele telefoons gebruikten?’ vroeg mevrouw Mosterd.

‘Inderdaad,’ antwoordde oma Wisse.

‘Dat komt omdat ze tegenwoordig directeur zijn van vier bedrijven, namelijk Huize Grijsoord, de dierentuin, het bouwbedrijf en de natuurclub.

En voor elk bedrijf hebben ze een aparte mobiele telefoon.’

‘En heb jij ook de indruk dat ze tijdens het bellen “u” tegen elkaar zeggen, en als ze gewoon met elkaar praten ze ineens weer jij en het jouen?’

‘Ja,’ antwoordde oma Wisse.

Mevrouw Mosterd knikte langzaam en keek oma Wisse aan.

Daarna tikten ze allebei met een wijsvinger tegen hun voorhoofd.

‘Ze zijn stapelgek geworden,’ besloot oma Wisse.

‘Zeg dat wel,’ antwoordde mevrouw Mosterd.

2

Terwijl meneer Abdoel en meneer Bolderkar allebei door een andere grote agenda bladerden, rende mevrouw Rozeboom verwilderd de eetzaal in.

Mevrouw Vogeldans kwam gehaast achter haar aan.

‘Wat heeft zij nou weer?’ vroeg mevrouw Mosterd.

‘Bezoek! Er is bezoek!’ riep mevrouw Rozeboom.

Nu zagen de anderen pas dat er achter hen een man de eetzaal was binnengekomen.

De man had een muizig gezicht en op zijn hoofd had hij alleen maar een paar grijze sprieten.

Hij hield een notitieboekje in zijn hand en keek spiedend om zich heen.

‘Goedemiddag, Overstek is de naam,’ zei hij terwijl hij een

potlood vanachter zijn oor haalde en even aan de punt likte. 'Ik ben directeur van de Stichting Welzijn en Woonveiligheid.

De gemeente heeft ons hiernaartoe gestuurd voor een inspectie.

Ik ben op zoek naar de directeur van Huize Grijsoord.'

'Dit zijn onze directeuren,' zei mevrouw Rozeboom op trotse toon.

Ze wees naar meneer Bolderkar en meneer Abdoel.

Meneer Overstek keek mevrouw Rozeboom onderzoekend aan.

‘Struikelde u nou bijna over die tegels in de gang?’ vroeg hij.

‘Struikelen?’ herhaalde mevrouw Rozeboom. ‘Zou kunnen. Dat gebeurt wel vaker.’

‘Ze is nogal kort van geheugen,’ zei oma Wisse terwijl ze opstond en in de richting van meneer Overstek liep.

‘Ze vergeet alles,’ vulde mevrouw Mosterd aan. ‘Ik win altijd alle spelletjes en wedstrijden, maar als het gaat om dingen vergeten is zij me echt de baas.’

Meneer Overstek fronste zijn voorhoofd.

‘Werkelijk?’ vroeg hij. ‘En mag ze dan zomaar los rondlopen?’

Ik bedoel... wordt het dan niet eens tijd voor een kastje bij de voordeur?’

‘Een kastje bij de voordeur?’ vroeg oma Wisse. ‘Wat bedoelt u precies?’

‘Een kastje waar je een code moet intoetsen voordat de deur opengaat,’ legde meneer Overstek uit.

‘Dan kunnen alleen de mensen naar buiten die de code kunnen onthouden, snapt u?’

‘Nou, dat hoeft nog niet, hoor,’ zei meneer Bolderkar.

‘Iedereen houdt haar in de gaten,’ zei mevrouw Vogeldans.

‘Zodra we zien dat ze de voortuin uit loopt is er altijd wel iemand die haar weer even terugbrengt.’

‘Precies,’ zei oma Wisse. ‘Het is hier de diertuin niet, waar je iedereen in kooitjes houdt.’

‘Exact,’ stemde meneer Abdoel in. ‘Wij zijn ook de directeurs van de diertuin en daar hebben we natuurlijk een heel ander beleid.’

‘Een loslopende tijger is toch weer iets anders dan een loslopende mevrouw Rozeboom, haha,’ zei mevrouw Mosterd lachend.

‘Halloo! Halloo!’ klonk het ineens vanuit de gang. ‘Waar bent u nou?’

Wat ongezellig, zeg, om niet even op mij te wachten.’

De dames en heren in de eetzaal herkenden de stem meteen.

‘Isabelle!’ riep mevrouw Mosterd.

Iedereen keek elkaar verbaasd aan, behalve meneer Overstek.

Hij was iets aan het noteren in zijn notitieblokje.

Eerst kwamen de rode krullende haren van Isabelle de hoek om en daarna zagen ze pas de rest van Isabelle.

‘Wat gezellig dat ik hier weer eens ben!’ riep ze uit.

‘Het is zo’n toeval! Ik heb net een nieuwe baan bij Stichting Welzijn en Woonveiligheid.’